

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον ἔτος τοῦ ο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκταέσσα κι' ὀγδοήκοντα ἐκτώ,
τὸ Ταμεῖο μας κλεισμένο καὶ τὸ χέρι ἀνικνέ.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ 'Βξωτερικόν,
ἐπειδὴ καίρου πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Τετάρτη Σεπτεμβρίου κι' εἰκοστή
καὶ ἄγνωστοι πλαχόνουν καὶ γνωστοί.

Διακόσα εἴκοσι κρατῶ
καὶ Βασιλιάδες χαιρετῶ.

Γιὰ τὸν Μεγαλειότατον
τραγοῦδι φλογερώτατον.

Ὁ Βασιληᾶς.. ὁ Βασιληᾶς.. εἰς τὴν Ἀθήνα φθάνει..
ὁ Βασιληᾶς μᾶς ἔρχεται... μᾶς ἦλθε... νάτος νά!..
γιὰ τοῦτον εἰς τὰ χέρια του καθέννας βάγια πιάνει
κι' οἱ τόσοι του ὑπήκοοι φωνάζουν «Ψαννά!»
Ὁ Βασιληᾶς μᾶς ἔρχεται ἀπὸ μακρὸ ταξίδι..
ἐμπρὸς λοιπόν, Πρωθυπουργέ, Φιλήμων, Βαρελίδη.

—*

Ὁ Βασιληᾶς μᾶς ἔρχεται μὲ ἄλλους κορδωμένους
γιὰ νὰ χορτάσῃ τῶν Ρωμηῶν τοὺς ἀδειανούς στομάχους,
καὶ σέρνει ἀπ' ὀπίσω του 'στὸ ἄρμα του δεμένους
μεγάλους Αὐτοκράτορας καὶ Βασιλεῖς συμμάχους.
Ὁ Βασιληᾶς μᾶς ἔρχεται... μᾶς ἦλθε... νάτος νά!
καὶ οἱ Ρωμηοὶ ἀπλόνουνε 'στὸν ἥλιο τραχανᾶ.

—*

Εὐτυχισμένος Βασιληᾶς γεμάτος εὐτυχίαις!..
πέρνει 'στὰ ξένα κτήματα, παντρεύει τὰ παιδιὰ του,
φιλεῖ τοὺς Αὐτοκράτορας καὶ κάνει συμμαχίαις,
καὶ μ' ὅλα ταῦτα πάντοτε μᾶς ἔχει 'στὴν καρδιά του.
Καὶ τώρα δὲ πού ἄρχισε ἡ τύχη μας νὰ τρέχῃ
βεβαιωθῆτε ὅλοι σας πῶς θὰ μᾶς παραέχῃ.

—*

Μὰ σὰν νὰ μὴν τοῦ ἔφθανε ἡ τόση εὐτυχία
καὶ τόσων γάμων κι' ἑορτῶν ἡ δόξα καὶ ὁ κρότος,
τοῦ πέφτουν καὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τὰ λαχεῖα
καὶ κατὰ τύχην μάλιστα ὁ ἀριθμὸς ὁ πρῶτος.
Κι' ἂν νέα πάλιν κτήματα μ' αὐτὸν δὲν ἀγοράσῃ
βεβαίως εἰς τοὺς Ἑλλήνας τὸ κέρδος θὰ μοιράσῃ.

—*

Οἱ Βασιλεῖς τοῦ Ἰσραὴλ ποῦ, ὡς ἡ Βίβλος γράφει,
ἐζοῦσαν μ' εὐτυχήματα καὶ ἀγαθὰ μεγάλα,
ποῦ ἄστραφταν σὲ μάλαμμα καὶ λαγαρὸ χρυσάφι,
ποῦ 'στὰ βουνά των ἔτρεχε σὰν ποταμὸς τὸ γάλα,
καὶ τόσαις ἔτρεφε χανοῦμ καθεὶς 'στὸ μέγαρό του,
δὲν ἦσαν εὐτυχέστεροὶ τοῦ Γεωργίου πρώτου.

—*

Δὲν ἦτον εὐτυχέστερος ποτέ, μὰ τὸν σταυρόν,
ὁ βασιλεὺς Ἰεριμόθ κι' ὁ βασιλεὺς Χεβρών,
οὐδὲ ὁ Δῶρ τοῦ Ναφθαδώρ, οὐδὲ ὁ Γωεὶμ καὶ ἄλλοι,
ποῦ ἡ φυλὴ τοῦ Ἰσραὴλ ὡς σήμερὰ τοὺς ψάλλει.
Ὁ πρῶτος μας Γεωργίος εἰς ὅλα τοὺς περνᾷ..
ὁ Βασιληᾶς μᾶς ἔρχεται... μᾶς ἦλθε... νάτος νά!

—*—*—*

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Κλείσε τῆς πόρταις, Περικλῆ...
Π.—Τί τρέχει;
Φ.—Ἔλα κλείσε.
Π.—Συλλογισμένος, Φασουλῆ, μοῦ φαίνεται πῶς εἶσαι.
Φ.—Κλείσε τῆς πόρταις, γάιδαρε, χωρίς νά μοῦ γκαρίζῃς.
Π.—Τῆς ἐκλείετα... γιὰ λέγε μου τί τρέχει; τί γνωρίζεις;
Φ.—Κί' οἱ τοῖχοι ἔχουνε αὐτιά...
Π.—Βεθαίως τρέχει καίτι...
ὁ τρόπος σου, βρέ Φασουλῆ, τὰς φρένας μου ταρανττει.
Φ.—Σκύψε λοιπόν νά σοῦ εἰπῶ, μὰ κύττα γύρω γύρω μὴν εἶναι ἄνθρωπος κανεῖς...
Π.—Θά' πῃς ἡ θὰ σὲ δείρω;
Φ.—Θά' σοῦ εἰπῶ... μὴ θορυβῇς καὶ τὴν πνοή σου κράτει κι' ἀπάνω εἰς τὰ νύχια σου, βρέ Περικλῆ, περπάτει, μήπως κανέννας ἐξαφνα ἐλθῇ καὶ μὰς ἀκούσῃ...
Π.—Θά' σοῦ μαθήσω, Φασουλῆ, τὸ ἀτιμὸ σου μοῦσι.
Φ.—Σκύψε λοιπόν νά σοῦ εἰπῶ, μὰ ἔλα παραπέρα... ὁ Βασιλεὺς μὰς ἔρχεται νομίζω τὴν Δευτέρα.
Π.—Καὶ τοῦτο ἦτο μοναχὰ τὸ νέο μυστικὸ σου; Ἀμμε κι' ἐγὼ τὸ ἔμαθα, βρέ μποῦφο...
Φ.—Τὸν κακὸ σου.
Δὲν εἶναι τοῦτο, μασκαρᾶ... εἰσεύρω πῶς τὸ ξέρεις καὶ ἀκραδάντως πέποιθα πῶς δι' αὐτὸ θὰ χαίρῃς, γιὰτὶ πᾶς Ἑλλήν, Περικλῆ, τρηνὸς ἢ ψωραλέος, ἐὰν ἐνδιαφέρεται περὶ τοῦ βασιλέως, εἰσεύρει ὅτι ἔρχεται, εἰσεύρει ὅτι φθάνει, κι' αὐτὸ γιὰ νέο μυστικὸ δὲν τῶχω, μπεχλιβάνη.
Π.—Ἀμμε λοιπόν;
Φ.—Βρέ τί λοιπόν καὶ τὴν κακὴ σου 'μέρα... ὁ Βασιλεὺς μὰς ἔρχεται σοῦ εἶπα τὴν Δευτέρα. Ἀλλὰ δὲν εἶναι, Περικλῆ, τὸ ἔρχεται καὶ μόνον, ἀφοῦ πηγαίνει κι' ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς πρὸ χρόνων, κι' οὐδὲ τὸ ἔρχεται αὐτὸ πολὺ ἐνδιαφέρει κι' αὐτὸ τὸ ἔρχεται καθεὶς τὸ ξέρω πῶς τὸ ξέρει, μὰ εἰς αὐτὸ τὸ ἔρχεται ὑπάρχει καίτι ἄλλο...
Π.—Πῶς θὰ ὑπάρχη καίτι τί κι' ἐγὼ δὲν ἀμφεβάλλω.
Φ.—Κλείσε τῆς πόρταις πῶς καλά... τῆς βλέπω ἀνοιγμέναις.
Π.—Ἐλεύθερα ὁμίλησε καὶ εἶναι κλειδωμέναις.
Φ.—Ὁ Βασιλεὺς μὰς ἔρχεται σοῦ εἶπα τὴν Δευτέρα... καλῶς νὰ ἔλθῃ, Περικλῆ, καὶ πάλιν ἐδῶ πέρα... Ὁ Βασιλεὺς μὰς ἔρχεται... 'στὰ νύχια σου περπατεῖ... ἀπλοῦς ὁ λόγος φαίνεται, ἀλλ' ὅμως κρύβει καίτι.
Π.—Λέγε λοιπόν καὶ μ' ἐσκασες...
Φ.—Περὶ τὸν ποῦ εἶσαι!... ὁ Βασιλεὺς μὰς ἔρχεται... τῆς πόρταις πάλιν κλείσε... ὁ Βασιλεὺς μὰς ἔρχεται... περπατεῖ μετὰ τὸ νύχ... ὁ Βασιλεὺς μὰς ἔρχεται... ἀκούνε καὶ οἱ τοῖχοι...

- ὁ Βασιλεὺς μὰς ἔρχεται... οὐτ' ἓνα γρὺ μὴ ἐγάλῃ...
ὁ Βασιλεὺς μὰς ἔρχεται...
Π.—Ἀκόμ' οὐτὸ μοῦ ψάλλεις;
Πιὰ μάννα, βρέ, σ' ἐγέννησε μετὰ γλώσσα τόση καὶ ἀπὸ σένα δὲν ἔχω νά σοῦ δώσω.
Φ.—Δογματισμὸς περὶ αὐτοῦ δὲν ἔχω νά σοῦ δώσω.
Π.—Ἐπιθυμῶ τὴν ῥάχη σου νά τὴν ἱσοπεδώσω.
Φ.—Ἄν θέλῃς νά τὴν, Περικλῆ, καὶ κτύπα λυσσαλέως, μὰ δὲν θὰ μάθῃς τίποτα περὶ τοῦ Βασιλέως.
Π.—Λέγε λοιπόν, παληόσκυλο...
Φ.—Τῆς πόρταις πάλιν κλείσε.
Π.—Ἀκόμ' 'στὸ προοίμιον παρατηρῶ πῶς εἶσαι.
Φ.—Ἀπὸ τὴν Βιέννα ἔρχεται κι' ἀπὸ τὴν Κοπενάγη κι' αὐτὸς ὁ νέος ἔρχομὸς πολλὰ θὰ συνεπάγῃ.
Π.—Μὲ ἄλλους λόγους;
Φ.—Ἐορτῶν θὰ ἔχωμεν πληθώραν εἰς πᾶσαν τὴν πρωτεύουσάν, καὶ' ἀπασαν τὴν χώραν.
Π.—Τὸ ξέρω, βρέ...
Φ.—Νὰ ξεραθῇς... αὐτὸ τὸ ξέρουν εἰς πῶς ἡ Ἀθήνα θὰ γενῇ σὲ 'λίγω περιδῶλι.
Π.—Λοιπὸν τί θέλεις νά μοῦ 'πῇς καὶ τὸν θεὸ μοῦ βγάινει;
Φ.—Θέλω τοῦτέστι νά σοῦ 'πῶ, καθὼς καταλαμνάνεις, πῶς πανηγύρεις κι' εορταὶ εἰς ἓνα κι' ἄλλον τόπον δὲν γίνονται μονάχαι των, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.
Π.—Τί θέλεις νά μοῦ 'πῇς μ' αὐτό;
Φ.—Μὲ ἄλλους λόγους ἦτοι σ' ἐκάλεσα ἐπίτηδες, ἀγαπητὲ κοπρίτη, νά συσκεφθῇ καθέννας μὰς μετὰ τὰ σωστά του ἂν θὰ μεθέξῃ τῆς πομπῆς τοῦ Μεγαλειοτάτου.
Π.—Βρέ τοῦτο μόνον ἤθελες νά 'πῇς ἰδιαιτέρως καὶ τόση ὥρα μ' ἐρεψες μετὰ λόγια τοῦ ἀέρος;
Φ.—Ἄν τὸ ἡννόεις ἐξ ἀρχῆς, ἀχόρινο κεφάλι, τόσα πολλὰ ἢ γλώσσα μοῦ δὲν ἤθελε σοῦ ψάλλῃ. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ γενῇς, βρέ Περικλέτο, ἄλλος, καὶ κάθε λόγος ἀπαιτεῖ περιστροφῆς καὶ κλέους, καὶ ἂν ἐγὼ δὲν ὁμιλῶ πρὸς σὲ τοιοῦτοτρόπως δὲν θὰ γεμίζῃ εὐκολὰ τριῶν σελίδων τόπος. Ἐν τούτοις ἂς ἀφήσωμεν τὰ περιττά, κασιδιάρη καὶ δι' αὐτὰς τὰς εορτὰς ἂς συσκεφθῶμεν ἡν. Σκέψου πῶς εἰμεθα κι' ἐμεῖς ἀπόγονοι Ἑλλήνων, πῶς ἔχομεν Διάδοχον τὸν νέον Κωνσταντῖνον, πῶς φέρομεν περγαμηνὰς καὶ δίπλωμα ἱππότη, πῶς εἰμεθα ὑπῆκοοι τοῦ Γεωργίου πρώτου, πῶς ὁ Μεγαλειότατος κι' ἐμεῖς τοὺς δύο βλέπει, πῶς πάντα πέρνει καίτι τί κι' ἀπ' τὴ 'δική μας τάση, καὶ ὡς τοιοῦτοι, Περικλῆ, ὀφείλομεν ἐγκαίρως νά λάβωμεν τοῦλάχιστον 'στὰς πανηγύρεις μέρος καὶ νά σκεφθῶμεν τάχιστα κι' οἱ δὲ μὰς ὅπως ὅπως τίς εἶναι ὁ κατάλληλος τοῦ παραστήναι τρόπος; ἂν δηλαδὴ 'στὰς εορτὰς τῶν Μεγαλειότητων θὰ εἰμεθ' ἀντιπρόσωποι τῶν ἐξω κοινοτήτων, ἢ μόνον καταμόναχοι μετὰ διπλώματά μας κι' ὡς μόνον τίτλον φέροντες τὴν ἰδιότητά μας, ἢ μ' ἀντερὰ ἢ βλάχικα ἢ με φουφοῦ λὰ βράκκα, ἢ με φτερὰ καὶ τρικαντό, ἢ με Σκουλοῦδη φράκα, ἢ ὡς ὑπῆκοοι ἀπλοῖ, ἢ τοῦ σταυροῦ ἱππῆται, καὶ ἀπὸ ποῦ καὶ ποῦ καὶ πῶς καὶ πόθεν, ποῦ καὶ ποῦ; Π.—Περὶ αὐτῶν θὰ σοῦ εἰπῶ εἰς τὸ κατόπιν φύλλο, μὰ γύρισε πρὸς τὸ παρὸν νά φῇς καμπόσο ξύλο.

Ἡ μέλλουσα Ἀντιγόνη,
ποῦ τῆς καρδίας λιγώνει.

Πάει τώρα
κι' ἡ Θεodώρα.

Ἡ μεταρρυθμίσεις κι' ἀλλόκοτοι καιροί!...
Ἡ Θεodώρα, Θεodώρα Θεodωρή...
Ἡ Θεodώρα προσμένει νά σημάνῃ,
οὔτε 'στὰς ἐννέα καὶ 'στὰς δεκά βαρεῖ,
καὶ καθεὶς σαστίζει καὶ τὰ νερά του χάνει...
Πάει κι' ἡ Θεodώρα, Θεodώρα, Θεodωρή.

Ἡ Θεodώρα τὸ βράδυ κι' ἡ σκοτεινὴ νυχτιά,
ὅπως νὰ μὰς κουφάνουν ἢ σάλπιγγες ταῦτά.
Ἡ Θεodώρα καὶ ἄλλη μεταρρυθμιστικὴ...
Ἡ Θεodώρα, δὲν ἔχει μουσική,
καὶ τὰ νερά του ὁ κάθε στρατιώτης
καὶ προκομμένος τοῦ δρόμου ἰδιωτής.

Ἡ Θεodώρα τὸ βράδυ, σκοτάδι 'στὰ βουνά,
ὅπως ἡ Θεodώρα δὲν εἶναι πουμενά.
Ἡ Θεodώρα τοὺς στρατῶνας πηγαίνω κι' ἐρωτῶ,
ὅπως ἡ Θεodώρα μὰς τόπαισε κι' αὐτό.
Ἡ Θεodώρα τὸν Τρικουπὴς κοντὰ εἰς τὰλλα τώρα
καὶ θυμωμένος καὶ τὴν καλὴ Θεodώρα.

Ἡ Θεodώρα τὸ βράδυ, σκοτάδι 'στὰ βουνά,
ὅπως ἡ Θεodώρα δὲν εἶναι πουμενά.
Ἡ Θεodώρα τοὺς στρατῶνας πηγαίνω κι' ἐρωτῶ,
ὅπως ἡ Θεodώρα μὰς τόπαισε κι' αὐτό.
Ἡ Θεodώρα τὸν Τρικουπὴς κοντὰ εἰς τὰλλα τώρα
καὶ θυμωμένος καὶ τὴν καλὴ Θεodώρα.

Ἡ Θεodώρα μὰ γιὰ πάντα, Θεodώρα μου χρυσή,
δὲν θά'ρχεις τὸ βράδυ μετὰ τῶν μουσικῶν...
καὶ ἡ Θεodώρα, ἐχάθηκα καὶ σὺ
μετὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς στρατιωτικῆς...
Ἡ Θεodώρα, δὲν ἔχει μουσική,
καὶ τὰ νερά του ὁ κάθε στρατιώτης
καὶ προκομμένος τοῦ δρόμου ἰδιωτής.

Ἡ Θεodώρα τὸ βράδυ, σκοτάδι 'στὰ βουνά,
ὅπως ἡ Θεodώρα δὲν εἶναι πουμενά.
Ἡ Θεodώρα τοὺς στρατῶνας πηγαίνω κι' ἐρωτῶ,
ὅπως ἡ Θεodώρα μὰς τόπαισε κι' αὐτό.
Ἡ Θεodώρα τὸν Τρικουπὴς κοντὰ εἰς τὰλλα τώρα
καὶ θυμωμένος καὶ τὴν καλὴ Θεodώρα.

Ἐκεῖνος ὁ Τρικούπης καὶ τί καὶ τί δὲν κάνει ! . .
 μὲ τὰς μεταρρυθμίσεις τὴν πίστι μας θὰ βγάνη.
 Ἐκεῖνος ὁ Τρικούπης, τὸ τέκνον τῆς πλεκτάνης,
 τῆς μηχανορραφίας, τοῦ δόλου καὶ τῆς πλάνης,
 καὶ ἀπάνω ὅτῃ Θεodώρα ἐπέπεσε βαρὺς
 καὶ πάει καὶ ἡ Θεodώρα καθὼς καὶ ὁ Θεodωρῆς.

Ἐχάθη καὶ ἡ Θεodώρα ! . . Τρικούπη, τί μᾶς κάνεις ! . .
 θαρρεῖς πῶς λησμονεῖται μ' αὐτὸ καὶ ὁ Δεληγιάννης ;
 Σταμάτησε, Τρικούπη, καὶ κράτησε τὴ φόρα,
 εἰς τὰς μεταρρυθμίσεις μὴ τόσο προχωρῆς,
 διότι καὶ ἂν ἐχάθη ἀδίκως ἡ Θεodώρα,
 μὰ ζῇ καὶ βασιλεύει ὁ δόλιος Θεodωρῆς.

Καὶ ἂν ἡ τύχη πάλι καμμιὰ φορὰ τὸ φέρῃ
 καὶ ὁ βασιλεὺς μας σφίξῃ τοῦ Θεodωρῆ τὸ χέρι
 καὶ οὐ κατακυλῆσθαι μὲ τὰ ῥηλὰ φωκίλα,
 θὰ πᾶνε εἰς τὴν βρόντο τὰ σχεδιά σου ὧλα,
 καὶ τότε πρὶν ὅτις ἔξῃ καὶ ἀκέρμη πρὶν ὅτις
 θὰ παῖζῃ τὴν Θεodώρα ὁ μαστρο-Θεodωρῆς.

Ἐχάθη καὶ ἡ Θεodώρα . . . Τρικούπη, τί μᾶς κάνεις ;
 θαρρεῖς πῶς λησμονεῖται μ' αὐτὸ καὶ ὁ Δεληγιάννης ;
 Καὶ γὰρ τὸν Θεodωράκη ἔμπορε αὐγὴ νὰ φέξῃ
 καὶ ἴσως τὴ Θεodώρα καὶ πάλι νὰ μᾶς παῖξῃ,
 καὶ ἐγὼ καὶ ὁ κόσμος ὅλος μαζί του θὰ χαρῇ
 ὅταν ἀκούσῃ πάλι «Θεodώρα, Θεodωρῆ».

Χίλια μύρια
 πανηγύρια.

Ἡ κλεινὴ Ἀθήνα πέρασι ποῦ θάχῃ ! . .
 ἔρχονται καὶ Σέρβοι, ἔρχονται καὶ Βλάχοι,
 ἔρχονται δρομαῖοι ἐπὶ τόσων κάρων
 καὶ ἐκ τῆς Ἑλευσίνας καὶ ἀπὸ τῶν Μεγάρων
 μὲ χρυσὰ νταβύλια, μὲ χρυσὰ βιολιά,
 νὰ πανηγυρίσουν γὰρ τὸν βασιλεῖα.

Ἐρχονται ὅτῃν πόλιν τόσῃς ἱστορίας
 καὶ Χατζήδες τέσοι ἐκ τῆς Καισαρείας
 μ' ἀντεριά, μὲ φέσι καὶ πλατεῖα μαντύλια,
 γὰρ νὰ ὅδον καὶ ἐκεῖνοι καὶ νὰ κάνουν χάρι,
 ἔρχονται φανάρια, ἔρχονται καντύλια,
 ἔρχονται καὶ στόλοι ὅπως τὸν Καζάκη.

Ἡ κλεινὴ Ἀθήνα πέρασι ποῦ θάχῃ ! . .
 ἔρχονται καὶ Σέρβοι, ἔρχονται καὶ Βλάχοι,

ἔρχονται καὶ Οὐγγροὶ, ἔρχονται καὶ Τσεχοὶ,
 ἔρχεται καὶ κάθε καρδιάς καρδί,
 μὲ τὸν Θεodόκη ὁ Τρικούπης τρέχει,
 τρέχει καὶ ὁ Φιλήμων μὲ τὸν Βαρελλῆ.

Ἐρχονται καὶ ντόπιοι καὶ ἀλλοδαποὶ
 ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ καὶ τὸ Κορσικί.
 Ἄνω κάτω εἶναι τὸ Παλάτι ὧλο,
 ἐτοιμάζουν κούρκους, φάσσας, καταψυγῆ,
 καὶ ὁ Δοῦξ Ἀλφρέδος μ' ὧλο τοῦ τὸ στόλο
 μέσα ὅτῃ Ἀνάπλι κυνηγᾷ κοτούρια.

Πόσαις εὐτυχίαις ! . . τί χρυσὴ καιροὶ ! . .
 ἱπποσύνη πάλι, γλέντια καὶ χοροί.
 Μὰ ὅτῃν τόσῃ φοῦρία καὶ ὅτῃν εὐτυχία
 εἰς τὸν βασιλεῖα μας πέφτουνε λαχεῖα,
 καὶ μὲ τῶν λαχεῖων τὸ καινούριο χρήμα
 εἰς τὴν Κοπενάγη πέρνει καὶ ἄλλο κτήμα.

Καὶ κουτσοὶ πλακόνουν καὶ πολλοὶ στραβοὶ
 εἰς τὸν βασιλεῖα μας νὰ εἰποῦν «Εὐδαί !»
 Ἐκθεσις μεγάλῃ, ἔκθεσις καινούρια,
 θέλουν νὰ μᾶς στείλουν μερικὴ γαῖθούρια,
 μὰ δὲν ἔβρισκουν τρόπο καὶ δὲν ἔχουν ναύλους
 καὶ τοὺς ἐπιτρόπους κλείνουν μὲς ὅτῃς σταύλους.

Ἐκθεσις καινούρια, ἔκθεσις μεγάλῃ,
 ἡ παιδαὶς ἀνάδουν τοῦ Παντιᾶ τοῦ Ράλλη.
 Εἰς κοινὸν ἀγῶνα ὅλους μᾶς καλεῖ,
 ἀναφε γὰρ τούτῃ καθενὲς ποδιά,
 μὰ καὶ ἐγὼ σ' ἐκείνην ἤθελα πολὺ
 νὰ στελλὰ καμπόσα ἔκθετα παιδιὰ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Καὶ ἡ Ἑστία τὸ λοιπὸν ἐκδίδει κατ' αὐτὰς
 ἐν τεύχεσιν Πανηγυρικῶν διὰ τὰς ἑορτάς,
 μὲ θαυμαστὴν ἐξώφυλλον παντοδαπῶν χρωμάτων,
 μετὰ πρῶτον περιγραφῶν καθὼς καὶ ποιημάτων,
 ἐν οἷς ποιήσεις Παλαμᾶ καὶ Γεωργίου τοῦ Δραστῆ,
 καὶ ἀσχετοῦ ἀπ' αὐτὸ ἡ ὅλη Ρωμηοσύνη.

Τοῦ ἀπύρου Μηλιαράκη ἡ Φυσιογνωσία,
 ἀναλυτικὰ γὰρ καὶ ὅλα καὶ πλουσία,
 μετὰ πολλῶν εἰκόνων τὰ μᾶλα καταλλήλων
 καὶ ὡφέλιμος ὅτῃν ἕνα καὶ εἰς τὸ ἄλλο φύλλον.
 Καὶ αὐτὸ τοῦ Μηλιαράκη τὸ χρήσιμον βιβλίον
 πωλεῖται ὅτῃς Ἑστίας τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτῃ σπῆτι μου ἀνέθη,
 ὅτῃν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε ἀντρεῖται
 μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δὲν ὅτῃ λάδι, τρεῖς ὅτῃ ξύδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μὴ χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ.

Εὐκοὶς τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ